

I

Ik word wakker. Alles is wit. Ik knipper met mijn ogen. Wat hebben ze met mijn kamer gedaan? Er staat een leeg wit bed naast me. Hoelang lig ik hier?

‘Ha Joop, eindelijk uitgeslapen?’ vraagt een man, ook in het wit. Of zijn het twee mannen? Ik ken ze niet. Maar ze lijken mij te kennen.

‘Waar ben ik?’ fluister ik.

‘Ik ga je ouders roepen,’ zegt de ene man. En weg is hij.

Mijn ouders roepen? Weten die niet dat ik in deze kamer lig? Ik heb vier ouders, welke gaat hij roepen?

Ik zie bloemen in de witte vensterbank staan. Ze zijn mooi. Is dit een droom? Waarom ben ik hier? De andere man kijkt naar mijn arm en naar de zak die naast me aan een soort kapstok hangt. Er zit een slang aan mijn elleboog. Hij knijpt in mijn hand, ik knijp terug.

‘Waarom?’ mompel ik.

‘Waarom je hier ligt?’ vraagt hij vriendelijk.

Ik knik.

‘De dokter legt het je straks wel uit.’

Dan vliegt de deur open. Mijn twee vaders en twee moe-

ders komen binnen. Ze zien er best raar uit. Heel slordig. Mijn vaders hebben zich niet geschoren. Iedereen praat door elkaar. Ik begrijp er niets van. Ze aaien over mijn hoofd. Ze zoenen me. Ik krijg bijna geen adem. Waarom doen ze zo idioot? Ik voel warme druppels op mijn gezicht vallen. Ze zijn zeker erg verdrietig. Mijn oma moet ze maar troosten. Dat kan mijn oma heel goed.

‘Waar is Oot?’ kreun ik en dan vallen mijn ogen dicht.

Ik doe mijn ogen open. ‘Ben je wakker, lieverd?’ vraagt mijn oma. Wat ziet ze er raar uit. Zo netjes zonder oude strohoed op haar grijze krullen. Ze draagt een schoon blauw jasje.

‘Oot?’ vraag ik.

Gelukkig, ze lacht zoals alleen Oot kan lachen. Ze heeft een aan-en-uitlach, een lichtlach, een lach waar je altijd van mee moet lachen en daar is een woord voor en daar kan ik niet opkomen. Wat stom. Het woord springt door mijn hoofd, maar ik kan er niet bij.

‘Ja Joop, ik ben gewoon je eigen ouwe Oot en zorg maar dat jij ook weer de oude wordt,’ zegt ze.

Wat stom, er loopt water uit haar ogen.

‘Waarom regen je?’ vraag ik zacht. Oot knippert met haar ogen. Hoe heet dat als er water uit je ogen stroomt? Het is wazig in mijn hoofd.

‘Je bent ontzettend ziek geweest. Je gezicht was half verlamd, je sloeg wartaal uit en je raakte in coma,’ zegt Oot. Ze staat op en loopt naar het raam. Ze huilt.

‘Maar gelukkig komt het nu allemaal weer goed.’ Ze zucht diep.

‘Ja, ik was zo moe en... alles ging draaien...’ begin ik, maar ik weet niet hoe ik moet vertellen dat er geen gevoel meer in

mijn gezicht zat. Net alsof het bevroren was. Dat mijn oren suisden. En die pijn in mijn nek was zo heftig. Alles werd zwart en daarna spierwit en heel helder. Oot kijkt me aan en wacht. Ik probeer mijn gedachten op een rijtje te krijgen, maar die racen alle kanten op.

‘Ik zat in een wei waar duizend bloemen bloeien,’ stotter ik.

Oot knikt. Ze luistert aandachtig.

‘Daar ruiste een beekje heel erg zacht.’

‘Ja,’ zegt Oot heel lief. ‘Dat is een heel mooi liedje.’

‘Nee Oot, ik was daar echt. Het was een... een droomtuin. Ik wilde er niet meer weg. Het was heerlijk om daar rond te zweven. Het leek net jouw tuin, alles bloeide en groeide en... je zou het er ook heel dauwig hebben gevonden.’

‘Dauwig?’ vraagt Oot.

‘Dat zei ik niet.’

‘Hindert niet. Je moet niet zoveel praten,’ zegt mijn oma geduldig. Ze zit weer naast me op een stoel. Ze houdt mijn hand stevig vast. Dat is een fijn gevoel.

‘Hoelang ben ik hier?’ vraag ik.

‘Sinds zaterdag, dat is al bijna vier dagen,’ zegt ze zacht.

‘Morgen komt Mees en misschien Dennis ook even. Als het mag van de dokter.’

Ik bijt op mijn onderlip om na te denken. Mees, dat is mijn beste vriendin weet ik, maar die ander die ze noemde, is dat ook een vriendin?

‘Dennis?’ vraag ik.

‘Hij mist je, dat moest ik van hem zeggen.’

O ja, ik zit met Dennis in de klas. Niet alleen met hem toch? Maar met wie nog meer? Het is zo vaag in mijn hoofd. Niemand in mijn klas heeft een duidelijk gezicht. Ook dat

van Dennis zit in een dichte mist. Ik probeer me te concentreren.

‘Is hij nog steeds zo...?’ Tja, wat ook alweer? ‘Is hij nog steeds zo nacht?’ vraag ik.

‘Zo nacht? Of bedoel je donker?’

Ik knik. Ja, ja dat bedoel ik, het is fijn dat Oot me begrijpt.

‘Dennis is nog steeds heel donker en dat zal hij de rest van zijn leven echt wel blijven. Mees heeft natuurlijk nog steeds rood haar, maar dat weet jij ook wel,’ zegt ze.

‘Mees speelt toch claxon?’

‘Ja, altsaxofoon,’ antwoordt Oot.

Mijn mond is droog. Ik word een beetje duizelig van al dat nadenken.

‘Mag ik wat sneeuw?’ Oot loopt met een glas naar de kraan.

‘Je zult wel water bedoelen.’ Ze geeft me het glas. Ik drink het leeg.

‘Waarom kan ik niet op sommige woorden komen? Het is zo’n gefrommel, ik vind het zo rommelig in mijn hoofd,’ fluister ik en het kost me moeite om te praten.

‘Je moet nu gaan slapen, het komt allemaal goed,’ hoor ik mijn oma zeggen. Het klinkt heel ver weg. Ik zie haar steeds minder goed. Haar hand ligt op mijn arm. Zo kan ik niet uit dit vreemde hoge bed vallen.

‘Hoe is het in jouw droom?’ breng ik met moeite uit.

‘In de tuin is alles in diepe rust. Dat zal je gauw zelf weer zien.’ Oot knijpt zacht in mijn arm. ‘En je hebt gelijk, ook in de herfst, met al die prachtige kleuren, is het een droomtuin. Nu moet je slapen!’ Ze streelt zacht over mijn voorhoofd en langzaam val ik weg. Ik hoor nog dat ze de kamer uitloopt. Ik verlang naar de zomer en droom van de tuin van mijn

oma. We zwemmen samen in de zwemvijver. Loom drijf ik tussen de waterlelies. Het is heerlijk om zo gewichtloos te zijn en geen pijn te hebben.

2

‘Joop, Joop, hoor je me?’ Mijn ene moeder tikt tegen mijn wang, maar ik heb geen zin om mijn ogen open te doen. Ik ben moe. Waarom laat ze me niet met rust?

‘Ze heeft geen koorts meer,’ zegt iemand. ‘Uw dochter moet veel praten en haar hersenen trainen, anders houdt ze last van die afatische klachten.’

‘Afasie?’ Die stem herken ik, dat is mijn andere moeder.

‘Ja, dat ze dingen een andere naam geeft of dat ze niet meer op bepaalde woorden kan komen.’ Weer die stem die ik niet ken.

‘Is dat te genezen?’ Ha, dat is de stem van Alain.

‘Joop heeft het in een zeer lichte vorm, er is geen enkele reden om u daar zorgen over te maken. De medicijnen slaan goed aan en de hersenscans zien er prima uit. Ze moet zo veel mogelijk lezen, schrijven, zingen en computerspelletjes doen. Gewoon veel oefenen, zich niet te druk maken, dan gaat het echt heel snel over.’

Volgens mij zitten al mijn ouders om me heen. Ik houd mijn ogen nog even dicht. Iemand streelt zacht over mijn arm.

‘Het is dus een combinatie van een hersenvliesontsteking en een hersenzenuwontsteking?’ vraagt Heleen.

Ik doe mijn ogen open en kijk in het vriendelijke gezicht van een mevrouw in een witte jas.

‘Wat heb ik?’

‘Ha, Joop. Ik ben dokter Kersten. Je hebt de ziekte van Lyme.’

‘Lijm?’ vraag ik.

‘Je moet door een teek gebeten zijn. Daar kun je verschrikkelijk ziek van worden,’ zegt de dokter.

‘Ook lijm?’ Ik wijs naar de slang die aan de binnenkant van mijn elleboog vastzit.

Ze lacht. ‘Nee, dat is een infuus met antibiotica. Voorlopig moet dat in je arm blijven. Dat maakt je weer beter. Daarom moet je zeker nog wel een week in het ziekenhuis blijven. Kom eens overeind.’

Ze stopt een paar kussens in mijn rug.

‘Zo, en kijk nu even naar rechts en dan naar links. Hoe voelt dat?’

Ik zie mijn moeders Heleen en Marlies en ik kijk naar mijn twee vaders Alain en Valentijn. Ze lachen naar me en ik lach terug. Het is fijn om te zitten. Alleen mijn gezicht voelt zo anders. Ik strijk langs mijn wangen.

‘Je hebt een aangezichtsverlamming gehad, maar dat is gelukkig ook weer over,’ legt dokter Kersten uit. Ze ziet dat ik het niet begrijp.

‘Spieren in je gezicht waren verlamd. Dat hoort er allemaal bij,’ zegt ze geduldig. Ik knik en doe alsof ik het nu wel begrijp. Ze neemt afscheid en laat ons alleen.

‘Mag ik... mag ik.’ Shit, hoe heet zo’n ding waarin je jezelf kunt zien. Ze kijken me nu alle vier vragend aan.

‘Een glas water?’ vraagt Alain.

‘Nee, ik bedoel ijs, snap dat dan. Ik wil mezelf zien!’ schreeuw ik. Ik weet niet waarom ik zo doe. Ze zijn hartstikke lief voor me, alleen begrijpen ze niet wat ik wil. Waarom kan ik niet meer gewoon zeggen wat ik bedoel?

‘Je bedoelt een spiegel,’ zegt Heleen en ze staat op om er een te zoeken.

‘Er zijn heel veel kaarten voor je gekomen. Volgens mij heeft iedereen uit je klas geschreven en Jelle, je mentor, wil bij je langskomen,’ vertelt Alain. Hij legt een stapel briefkaarten op het kastje naast mijn bed. Jelle en mijn klas lijken zo ver weg. Heleen komt terug met een spiegel.

‘Je hebt er weleens beter uitgezien Jopsieflopsie, maar volgens mij is je gezicht weer normaal.’

Ik kijk in de spiegel en zie een mager wit gezicht met bruine ogen en wenkbrauwen die ineens heel dik en zwaar lijken. Ik herken mezelf bijna niet meer. Ik strijk door mijn korte donkerbruine haar, dat plat op mijn hoofd zit. Toen ik mezelf de laatste keer in de spiegel zag, hing mijn gezicht helemaal scheef. Net alsof het aan een kant dood was. Mijn linkeroog ging niet meer dicht en als ik iets probeerde te eten dan rolde het zomaar uit mijn mond. Daar kon ik niets aan doen. Dat was heel eng. Maar ik zie nu dat ik weer gewoon kan knipogen. Ik trek mijn mond in een brede grijns.

‘Mees komt straks even bij je op bezoek,’ zegt Alain. ‘Misschien kunnen jullie dan samen een stukje lopen.’

‘Kan dat wel met die zak?’ vraag ik.

‘Ja, dat kan. Je moet juist bewegen,’ zegt Valentijn.

‘Met Mees zwaaien lijkt me gym,’ zeg ik, maar mijn tong voelt ineens sloom, ik kan alleen nog wat mompelen. Ze

knikken en vinden dat ik moet slapen. Daar heb ik zin in. Mijn oogleden voelen zwaar.

‘Die wordt weer helemaal gezond. Wat een wonder!’ zegt Alain.

‘Dit is het ergste wat ik ooit heb meegemaakt. Ik ben nog nooit zo bang geweest!’ zegt Heleen zacht.

‘Misschien durf ik vannacht weer gewoon te slapen,’ fluistert Valentijn.

‘Waren jullie bang dat ik dood zou gaan?’ hoor ik mezelf vragen. Mijn stem klinkt raar en wat ze zeggen kan ik niet goed verstaan. Ik val in slaap.

‘Hé, Joop, alles oké met je?’ Ik herken de stem van Mees. Ik doe mijn ogen open en wil zeggen dat ik me tof voel, maar ik weet even niet hoe dat moet. Ik kijk haar aan. Heleen staat achter haar.

‘Ik dacht echt dat je doodging, sufferd,’ snikt Mees ineens. Voor ik het weet, voel ik ook tranen over mijn wangen stromen.

‘Nou, ik ga maar even beneden koffiedrinken,’ zegt mijn moeder. Ze doet de deur snel achter zich dicht. Door onze tranen heen kijken Mees en ik elkaar aan. Ze gaat op mijn bed zitten. Dat is fijn. Ze houdt me stevig vast. Ze is mijn hartsvriendin. Ik ken haar al mijn hele leven. We logeren veel bij elkaar. Ze woont bij me om de hoek. Mees is iets groter en steviger dan ik. We vertellen elkaar altijd alles. Gek, ik herinner me nu ineens alles weer.

‘Ik heb je gruwelijk gemist, slomerd!’ zegt ze gesmoord.

‘Ik jou ook,’ kreun ik. Mees knijpt heel hard in mijn hand.

‘Denk je dat ik weer... dat ik weer normaal word?’ Ik kijk haar hoopvol aan. Ik ben bang.

‘Doe effe normaal zeg. Natuurlijk wel!’ We moeten lachen.
‘Mijn ouders doen alsof ik een... een... zie je wel, ik weet de st... stomste w... w... woorden niet meer,’ stotter ik.

‘Je moet gewoon veel oefenen. Je hebt een klap in je kop gehad.’

‘Een klap van de molen?’ vraag ik.

‘Ja, van de windmolens bij Oot in de tuin, nou goed?’ antwoordt Mees alweer een stuk vrolijker.

‘Schuif een beetje op, dan kan ik naast je liggen. En dan sms’en we Dennis en Juul dat het weer beter met je gaat.’

‘Juul? Die naam heb ik meer gehoord. Is Juul jouw hamster?’ vraag ik.

Mees kijkt me geschrokken aan.

‘Neem je me nou in de maling of meen je dit echt?’ vraagt ze ongelovig.

‘Ik weet het niet, het gaat zo... alles dwarrelt in mijn kop,’ zeg ik schor.

‘Stil maar, het komt goed. Ik leg het je uit. Het is belangrijk dat je weet wie je vrienden zijn. Nou ja, dat zegt mijn vader tenminste.’

Mees knijpt in mijn hand om haar woorden kracht bij te zetten.

Een verpleegster komt kijken of alles goed met me gaat.

‘Jullie mogen hier niet mobiel bellen of sms’en,’ zegt ze vriendelijk en ze laat ons verder alleen. Mees klapt snel haar gsm dicht.

‘Luister, mijn hamster is al een jaar dood. Juul is onze gezamenlijke beste vriendin. Ze heeft meegeholpen om het tuinhuis te bouwen. Ze zit ook bij ons in de klas. Ze woont vlak bij ons. Weet je het weer een beetje?’

Mees kijkt me doordringend aan. Mijn hoofd lijkt wel een

prullenbak. Hier een snipper, daar een schil. Maar wat bij wat hoort, geen idee. Ineens plopt er een herinnering aan Juul naar boven.

‘Ze heeft zwart haar. Ze is heel chill en ze speelt... shit... ze speelt harpoen!’ zeg ik.

‘Bijna goed, ze speelt elektrische basgitaar. Ze had een hazenlip, maar daar zie je bijna niets meer van,’ zegt Mees.

Ik ga rechtop zitten. Het lijkt alsof er zomaar een luikje opengaat in mijn hoofd, alles wordt helder. ‘Ja, daar heeft ze in groep acht een spreekbeurt over gehouden. Ze heeft toen verteld over een gespleten gehemelte en alle operaties. Alle spreekbeurten werden toen veel spannender. Weet je nog? Dennis vertelde over zijn voorouders, hoe die als slaven hadden geleefd. Ik deed het over Wendell en Cass, twee homoseksuele pinguïns in New York. En jij deed iets over Roodkapje. O nee, jij vertelde over mensen met rood haar en dat het soms best lastig kan zijn!’

Zo zeg, ik ben uitgeput na dit hele verhaal. Ik kon ineens zeggen wat ik bedoelde. Hoe kan dit? Moe val ik achterover in mijn kussens.

‘Zie je wel dat het echt wel goed komt in je hoofd. We gaan samen veel praten,’ zegt Mees.

Heleen komt binnen en vindt dat ik moet slapen. Mees belooft dat ze morgen terugkomt. Misschien neemt ze Dennis mee. Dat is een fijn vooruitzicht. Mijn ogen vallen dicht. Ik droom dat we met z’n allen bij Oot in de grote gezellige eetkeuken zitten. Op het fornuis staan pannen met appels, peren en rabarber te pruttelen. Er staan taarten in de oven en Oot legt ons uit hoe je chutney, jam en vruchtensap maakt. Ik schrijf alles op in een boek en tot mijn opluchting gebruik ik geen enkel woord verkeerd.

3

Mensen in witte jassen prikken in mijn arm, of ze meten iets op en dan roepen ze dat ik het hartstikke goed doe. Ik ben nog steeds snel moe, maar volgens de dokter hoort dat erbij. Vandaag gaat het wel beter dan gister. Ik heb zin om een stukje te wandelen.

Oot komt iedere dag met versterkende kruidendrankjes en vruchtensappen voor extra energie. De gemberdrank is superlekker. Het is ons geheime wapen tegen de koorts en tegen die achterlijke vermoeidheid. Ze heeft net weer een magische drank gebracht. Mees en Dennis komen straks, Mees moet eerst hockeyen. Juul is gistermiddag geweest. Het was tof met haar. Ze heeft bijna alle ansichtkaarten voorgelezen. Ze begrijpt dat ik bang ben dat het niet goed komt in mijn hoofd. Ik begrijp ook ineens hoe al die operaties voor haar zijn geweest toen ze aan haar gezicht werd geopereerd. Ik hoor gestommel en gelach op de gang, dan vliegt de deur open. Dennis komt zingend binnen. ‘Eén zo’n lach maakte mijn dag.... Ooh, wat een zomer was dat.’

Mees loopt achter hem aan met een grote mand en zingt: ‘Tell me more. Tell me more, hoe ver ben je gegaan?’

Dat liedje heb ik eerder gehoord. Maar waar? Daar kom ik zo wel op.

‘Ha Sandy, deze Danny mist je. Wanneer gaan we weer samen zingen?’ vraagt Dennis.

Geschrokken blijft hij staan aan het voeteneind van mijn bed. Het lijkt alsof hij snot ziet branden. Sinds wanneer heet ik trouwens Sandy en waarom noemt hij zich ineens Danny? Hij heet toch Dennis? Hij is toch mijn beste vriend? Met zijn zwarte ogen staart hij me verlegen aan.

‘Fuckieduck Joop, wat zie jij er brak uit. Je bent écht ziek, man!’ kreunt hij zacht.

‘Ja, hallo Dennis, dat hebben ze ons toch allemaal uitgelegd. Joop was bijna dood!’ zegt Mees. Ze klimt op mijn bed. ‘Schuif een beetje op, dan kom ik naast je zitten. Joop, niet zo sip kijken, moet jij opletten hoe snel je weer staat te zingen en te springen.’

‘Ik mag vandaag op de gang wandelen, want ik moet veel... heel veel...’

‘Trainen en oefenen?’ raadt Mees.

‘Ja, trainen.’

‘Nou, dan gaan we eerst trainen en daarna gaan we alles opeten wat we van Oot hebben meegekregen. Die is echt bang dat je hier ligt te verhongeren.’

Mees springt van mijn bed en helpt me mijn gympen aan te trekken.

‘Leuk T-shirt en goed vest trouwens,’ zegt ze.

‘Gelukkig hoef ik hier geen hangmat aan.’

‘Hangmat? Of bedoel je soms pyjama?’ vraagt Mees.

‘Ja, dat zei ik toch,’ zeg ik onaardiger dan ik wil. En waarom lieg ik nou?

‘Nee, dat zei je niet!’ Mees kijkt boos. Ik word er bijna bang van.

‘Moet je horen, Joop, ik wil graag met je trainen en oefenen. Maar als jij iets anders zegt dan dat je bedoelt, dan zeg ik je dat wel eerlijk. Afgesproken? Je bent geen debiel!’

‘Sorry, maar ik schaam me omdat ik steeds van die stomme dingen zeg.’

Mees knikt.

‘Het is vet cool dat jullie er zijn!’ zeg ik zo vrolijk mogelijk.

‘Kom op girlz, laten we gaan freerunnen.’ Dennis staat al naast me en Mees duwt de kapstok met de zak waar ik aan vastzit. Ik hou me met één hand vast aan de stang. Dennis geeft me een arm. Hij en ik zijn even groot. Met z’n drieën schuifelen we door de kamer.

‘Wel gaaf dat je alleen in deze kamer ligt,’ zegt Dennis.

‘Nou, er kan elk moment iemand bij komen, maar ik hoop van niet!’ zeg ik als we samen de gang in lopen.

‘Lijkt me raar om met iemand die je niet kent op een kamer te moeten liggen,’ zegt hij.

‘Daar heb ik eigenlijk nog niet over nagedacht.’

‘Nou, met Marius of Jasper Gottlieb zou ik helemaal geen moeite hebben,’ lacht Mees. Ik heb geen idee over wie ze het heeft. Natuurlijk ziet Mees dat meteen.

‘SpangaS, weet je nog. Geeft niet. Komt wel als je weer tv kijkt.’ Tussen Dennis en Mees in voelt het veilig. Zo liepen we ook vaak samen toen we nog op de basisschool zaten in ons dorp. We nemen de lift naar beneden. Via de gang komen we in de grote hal waar een bloemenwinkeltje is en een koffiecorner met tafels en stoeltjes. Mensen lopen in en uit. Wat is het hier druk. Het lijkt wel een slakom... een stadion, nee, dat heet een station.

‘Je blijft toch wel meedoen aan *Grease* hè, Joop? Je zingt knettermooi. Jij bent echt de beste als Sandy,’ zegt Dennis.

‘Grease?’ vraag ik.

‘Ja, onze musical op school. Juul en Mees spelen in het bandje. Ik ben Danny en jij bent Sandy.’ Dennis kijkt me heel ernstig aan. Mees knikt en zegt: ‘Veel beter dan die suffe Nathalie uit 1C. Ze valt nu voor jou in. Die ziet natuurlijk haar kans schoon. Ze kan het nog steeds niet uitstaan dat jij de auditie won.’

Nathalie? Het lijkt steeds alsof ik in een doolhof zit. In de verte zie ik het gezicht dat bij een naam hoort, maar ik kan er net niet bij. Ineens herinner ik me haar weer glashelder. Natuurlijk, Nathalie! Valse pestkop Nathalie. Op de basis-school maakte ze iedereen belachelijk. Als ze Dennis zag, ging ze altijd heel overdreven Surinaams praten. Toen we in groep acht zaten, heeft ze net zo lang gezeurd tot ze Sneeuw-witje mocht spelen in het grote toneelstuk. En nu wil ze dus weer mijn rol? Wat een rotstreek.

‘Hé zombie, waar loop je allemaal aan te denken?’ Mees kijkt me aan.

‘Ik weet weer wie Nathalie is,’ antwoord ik.

‘Laat die bitch toch, ze zit in een andere klas. Ze kan trouwens helemaal niet zingen, ook al vindt zij zichzelf de nieuwe Olivia Newton-John,’ stelt Mees me gerust.

Dennis haalt iets uit de zak van zijn sportjack en geeft het me.

‘Vandaag waren de flyers klaar. Deze is voor jou.’ We gaan aan een tafeltje zitten. Ik bekijk de flyer en lees hardop:

‘Grease: Danny is een populaire jongen die in het eindexamenjaar van het Erasmus zit. Zijn vrienden vinden hem geweldig omdat hij altijd stoer doet. Maar als Sandy, zijn vakantie-liefde, opeens als nieuwe leerling bij hem op school

komt, moet Danny kiezen tussen zijn stoere vrienden en de lieve Sandy. Omdat Sandy een paar klassen lager zit, vindt Danny haar ineens te kinderachtig tegenover zijn stoere vrienden. Sandy raakt al snel bevriend met Florian en haar vriendinnen die zich de 'Pink Ladies' noemen. Maar Sandy blijft wel steeds aan Danny denken.'

Ik moet even op adem komen en nadenken. Dennis speelt Danny en ik ben dus Sandy? Maar wie zijn dan die Pink Ladies? Er begint iets te dagen. Ik lees verder voor:

'Grease is een 'coole' musical voor de onderbouw met veel swingende dans en zang. Op donderdag 18 december en vrijdag 19 december om 19.00 uur kunt u in de aula van het Erasmus College genieten van een unieke voorstelling onder leiding van muziekdocent Jelle Visser. Op vrijdagavond na de voorstelling is er voor alle leerlingen van de onderbouw het grote schoolfeest.'

'Begrijp je een beetje wat er staat of is het gewoon blurb voor je?' vraagt Mees. Ik staar naar de flyer en zie alle letters door elkaar dansen. Ze vormen woorden die ik niet kan pakken. Net als ik er een heb dan glipt het weg. Het is om gestoord van te worden. Zou er nog steeds een teek in mijn hoofd zitten als een soort woordvreteretje?

'Wat zit er eigenlijk voor een garnalenpoep in die zak?' Dennis wijst naar de plastic zak aan mijn rijdende kapstok.

'Antiterroristische antistoffen,' zeg ik stoer. Dat klinkt volgens mij heel goed.

'Antibiotica, bedoel je,' zegt Dennis zacht.

'Nou, wat zeik je dan, als je het toch al weet. Je vader is

toch dokter, vraag het aan hem.' Ik ben boos omdat ik eigenlijk niet begrijp wat er op de flyer staat. Ik kan ook nauwelijks volgen waar ze het allemaal over hebben. En ik ben bang dat die rotziekte nooit meer overgaat. Ik voel me stom en alleen.

Dennis staat op en begint ineens zacht te zingen: 'Ze droeg een jurk, super te gek.'

Ik hoor mezelf zingen: 'Ik had het koud, hij gaf me z'n jack.'

Samen zingen we: 'Een zo'n lach, maakte mijn dag. Ooh, wat een zomer was dat.'

Hoe kan dit nou? De woorden lijken zomaar uit mijn mond te rollen. Het is alsof ik de muziek in mijn hoofd hoor. Onzeker zing ik: 'Ik moest weg, maar ik wilde wel meer...'

En Dennis antwoordt zingend: 'Dus ik zeg haar, bel me een keer.'

Dit is niet te bevatten, maar ik voel me ineens helemaal Sandy en ik zing zomaar: 'In een flits, alles voorbij.'

Dennis zingt: 'Denkt ze soms nog even aan mij?'

Ik durf Dennis nauwelijks aan te kijken. Samen zingen we: 'Het ging te snel, leuk was het wel... Maar oh, wat een super-zomer!'

Mees zingt vrolijk: 'Tell me more, tell me more...'

Wauw, dit is heerlijk. Het gaat gewoon vanzelf. We zingen het nog een keer en nu wat harder. Dennis en Mees springen op en doen samen een paar rock-'n-rollpassen.

Er wordt geklapt door mensen aan andere tafeltjes. We maken een buiging.

De verpleegster komt ons halen. 'Tjonge Joop, wat kun jij prachtig zingen, maar genoeg inspanning voor vandaag,' zegt ze vriendelijk.

We lopen met z'n allen naar de lift en terug naar mijn kamer. Dennis legt de flyer op mijn nachtkastje.

'Gaaf joh, je zong net zomaar die hele tekst uit je kop! Je moet veel naar muziek luisteren. Ik zet alle *Grease*-nummers vanavond op je iPod en dan breng ik die wel even langs,' zegt Mees. Ze geeft me een high five.

'Zingen is goed voor je, zei mijn vader. Het prikkelt je hersenen en daardoor ga je je weer alles herinneren. Je blijft gewoon Sandy, hoor!' zegt Dennis. Hij knijpt mijn hand bijna fijn.

Ze maken me een beetje verlegen met al hun blije gedoe. Ik kan me niet eens meer herinneren wanneer we voor het laatst hebben gerepeteerd. Het is vast al lang geleden. En hoeveel weken het nog duurt voordat ik weer naar school mag, kan ik niet zo snel uitrekenen. Dennis en Mees geloven in me. Dat geeft me wel een goed gevoel. Ze beloven gauw terug te komen.